

דרך אמונה בחרתי...

פתאום אני מרגישה אותו. קרוב לידי. הבזק של מחשבה ילדותית בראש שלי, אני חווה התגלות. העיניים שלי נעצמות מעצמן, מטפט ועולה בי גל ממלא אותי עד שאני מרגישה שאני עומדת להתפוצץ. ממלא אותי ב... מה זה בכלל הדבר הזה? יש לזה שם בעולם הזה? אהבה? ממלא אותי באהבה? המילה אהבה קטנה על זה, אבל מילא, שזאת תהיה המילה. אהבה, דליים של אהבה שופך עליי. שופך ושופך, ואני מתמלאת. מרגישה אהובה כמו שאף פעם לא הרגשתי. ממלא אותי ביטחון ואמונה ושמחה וקרבה. ממלא את כל החסרונות כולם, ואני לרגע שלמה.

הרגליים, הגוף, הידיים, אצבעות הידיים. אני מאגרפת אותן שלא יתפוצצו לי. הראש שלי מתמלא, עולה על גדותיו, וזה נשפך לי החוצה דרך העיניים בדמעות טובות, נקיות, מרגיעות. אני לא מכירה כאלה דמעות. והוא מלטף אותי, מלך-מלכי-המלכים, ולוחש לי בתוכי, בלי מילים. ילדה שלי. אהובה שלי. יהיה טוב. טוב מאוד. תמשיכי ללכת... תסתכלי קדימה ותראי איך כל דבר בעולם עומד בדיוק במקום שלו, וגם את. תסתכלי מחדש...

בפעם הראשונה בחיי אני יודעת בידיעה ברורה בתוכי, בעומק הנשמה, שיהיה בסדר. יהיה טוב, ואין פחד. השם אתי בצרה שלי וגם לו צה, והוא בוכה וצוחק אתי. הוא שומר עליי ואוהב אותי. והוא יעזור לי להתקלף מכל הקליפות. ולשבור את כל החומות. ולהיוולד מחדש. אני יודעת. לרגע אחד של גילוי, כל-כולי יודעת... ('מקימי' עמ' 199–200)

***

אמונה. מה יש בה, במילה הזאת, שוהפך אותה לחשובה כל כך עבורנו? היא מכילה בתוכה עולמות שלמים של תשובה ושאלה, חיפוש וגילוי, אהבה ויראה. ומעבר להם, מעל לכל התחושות והמחשבות, היא נמצאת. יציבה, בטוחה, נוסכת תקווה אמיתית. שם, עמוק, בעומק העומקים שמעבר למודע שלנו, עומדת היא וגם ניצבת, כמו מספרת לנו על הקשר הזה, החזק, הנאמן, הקשר שמפעם בנו, בכל נשימה ונשימה. קשר שגם אם איננו יודעים תמיד להסביר אותו לעצמנו - אין זה מעלה או מוריד מעצם קיומו.

"דרך אמונה בחרתי", אומר לנו דוד מלכנו. אך מהי אותה דרך? כיצד נוכל גם אנו לבחור בה באמת? ומה קורה לחיינו בעקבות הבחירה הזאת? הדיבור על הקשר אל הקדוש ברוך הוא עלול להישמע כאיזה אקט דתי, השקפתי, צר ומוגבל, כמו המשפט המקובל 'איש באמונתו יחיה' - כל אחד והשקפת העולם שלו, והבחירה נתונה כביכול לכל אחד כפי נטיית לבו. לכן, בפסוק נאמר

הלימוד מוקדש לעילוי נשמת

מרדכי בן יחזקאל פורת
אורה חנה בת מרדכי פורת
משה יעקב בן דוב מאיר בנימין
חיים בן שמואל וייס

ת.נ.צ.ב.ה

אני מאמין

האמונה בה', מהותה וגילוייה

מודה אני לפניך,
מלך חי וקיים,
שהחזרת בי נשמותי בחמלה,
רבה אמונתך.

(מתוך התפילה)

"וצדיק באמונתו יחיה".

אך כשאנו מדברים על אמונה, איננו מדברים על איזו תיאוריה שכלית. אמונת ישראל היא כוח של חיים, כוח מיוחד שגנוז בנשמתנו, ומאפשר לנו להתקשר אל מרחבי החיים האינוסופיים, אל ה' יתברך, אלוקים חיים.

כאשר אנחנו מעניקים את הכבוד הראוי לכוז הזה שקיים בנו, הוא מעניק לנו את היכולת המופלאה לקלוט בכל מקום ובכל מצב את הנקודה הפנימית שבנו, את הנקודה האלוקית הגנוזה בכל מקום, בכל דומם, צומח חי ומדבר, בכל יום ובכל שעה. נקודת האמונה אוצרת בתוכה חיים שלמים, מלאים שמחה ואושר בלי גבול*. זוהי משמעות הידיעה, החיבור והקשר לנקודה שמעבר לכאן ולעכשיו. הבחירה בדרך האמונה מאפשרת לנו להביט על כל הופעה בעולמנו באור אחר, בעומק ובגודל. במבט של אמונה.

***

בנתיב הזה, בדרך הזאת, ננסה להתוות דרך בחודשיים הקרובים. לא בניסיון להתיימר חלילה להקיף את הנושא, רק לתת נקודות קטנות למחשבה. לנסות לבנות את חיינו באופן שלא יחסר להם העומק הזה, המבט, הקרבה והקשר שמגלים לנו עד כמה הכול סביבנו קשור לטורש אחד שמחיה ומהווה, בכל רגע ממש.

***

ה'ביאורים' יעסקו תחילה במבוא להבנת מהות האמונה. לאחר מכן ילכו ויבארו את שלושה עשר עיקרי אמונתנו כפי שהגדיר אותם הרמב"ם, ומשם נמשיך ללמוד על חשיבות לימוד האמונה.

בהלכה נעסוק מעט בהלכות השבת המצויות. השבת הרי היא אות ועדות לאמונתנו בבריאת העולם, ועל כן בחרנו לעסוק דווקא בהלכות אלו.

ב'דברים שבלב' ולכן נושאים חשובים באמונה. בשבוע הראשון נעסוק במהות האמונה; השבוע השני יעסוק בגורמים לכפירה; בשבוע השלישי נלמד על הדרכים השונות שמובילות לאמונה בה; בשבוע הרביעי ננסה ללמוד במה בדיוק אנו מאמינים; השבוע החמישי יעסוק בחשיבות תיקון המידות וקיום המצוות כחלק מבניין האמונה; בשבוע השישי ננסה להטעים את משמעות האדם בעולם; השבוע השביעי יעסוק באמונה בשעת משבר, ובכלל זה נלמד על הרע בעולם; השבוע השמיני והחותם יעסוק באמונה בתהליך הגאולה המופלא, אשר לו אנו עדים בדרוננו.

בתפילה שנזכה על ידי הלימוד והעמקה לחזק את אמונתנו, ולהעצים את הקשר בינינו לבין אבינו שבשמים.

* (מתוך 'דרך אמונה בחרתי', ביאור למעשה מחכם ותם' מאת הרב עמיר כ"ץ, עמ' 7).

ביאורים | מהי אמונה?

בחודשיים הקרובים נפגוש כל מיני מקורות בתנ"ך ובדברי חז"ל שעוסקים בנושא האמונה. דרך המקורות ננסה לעמוד על משמעותה של האמונה בצורה הפשוטה שלה, ואף על האמונה במובנה הפנימי והעמוק.

את האמונה אנו פוגשים בתורה בכל מיני משמעויות. נתבונן נא כעת בכמה מהן. **המשמעות הראשונה והבולטת ביותר בכל התנ"ך למושג האמונה היא ביטחון.** כאשר מסכם משה רבנו בתחילת ספר דברים את תלונות עם ישראל לה' במהלך המסע במדבר, הוא אומר: "ובמדבר אשר ראית, אשר נשאך ה' אלקיך כאשר ישא איש את בנו, בכל הדרך אשר הלכתם עד באכם עד המקום הזה – **ובדבר הזה אינכם מאמינים בה' אלקיכם**". משה רבנו טוען שעל אף כל החסדים שעשה ה' עם עם ישראל, בכל זאת העם עדיין אינו מאמין בו – כלומר, **אינו סומך על ה' ואינו בוטח בו.**

מאוחר יותר, כאשר חטא משה במי מריבה והכה בסלע על אף הציווי האלוכי לדבר אליו, נזף ה' בו ובהארן אחיו: **"יען לא האמתתם בי להקדישני לעיני בני ישראל..."** גם כאן אנו מוצאים שוב את **משמעות האמונה כביטחון**. ה' נזף במשה ובהארן על שלא מוציאים שוב בו ולכן לא הקשיבו לדבריו. נמשיך לעסוק גם מחר במשמעות זו.

שבת וימי החול | הלכות

ששת ימי החול ושבת קשורים זה בזה, שכשם שיש באדם גוף ונשמה, כן לשבוע יש גוף ונשמה. שבת היא הנשמה וימי החול הם הגוף. האדם השלם הוא אדם שנשמתו וגופו פועלים יחד בהרמוניה – הגוף מקבל השראה רוחנית מהנשמה, ונותן לנשמה יכולת לבוא לידי ביטוי. כך לגבי השבוע – **השבוע השלם הוא שבוע שבו הקשר בין השבת לימי החול הוא קשר הדוק.** ימי החול אנו מכינים את צורכי השבת מבחינה גשמית, כלומר את מאכלי השבת ואת בגדי השבת, ואילו מהשבת אנו שואבים כוחות רוחניים למשך ששת ימי החול.

כדי להדגיש את מרכזיותה של השבת, ציוותה אותנו התורה: **"זָכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ"**. פירש הרמב"ן שכוונת המצווה היא שלא רק בשבת נזכור את השבת על ידי הקידוש והתפילות, **אלא אף בכל ימות השבוע נזכור את יום השבת לקדשו**, ועל כן נתכונן לשבת הבאה ונכין את צרכיה. יחס זה אל השבת ניכר גם אצל הלויים בבית המקדש, שהיו אומרים בשיר של יום: **"היום יום ראשון בשבת", "שני בשבת" וכו'.**

דברים שבלב | לגלות את האוצר

נפגשנו שנינו לקראת ראש השנה, בבית חב"ד בהודו. גידי, מנכ"ל חברת היי טק מצליחה, תושב רמת השרון, בן 32, נשוי פלוס ילד. ואני, חייל גולני שזה עתה השתחרר משירות חובה ורצה קצת לראות עולם ולנקות את הראש. הוא ענה לתואר 'מסודר' מכל הבחינות שהכרתי, וניסיתי להבין מה מביא בן אדם כזה להודו. ישבנו אחרי ארוחת חג בבית חב"ד על כוס קפה ודיברנו.

"אז מה הביא אותי לפה... בעצם גם אני חשבתי בראש שלך פעם. אתה יודע, האמונה והדת זה איזה סם כזה להמונים. חשבתי שאנשים מסודרים עם משפחה, כסף והכול לא צריכים את כל השטויות האלה. כשהתעוררו אצלי קצת שאלות בתיכון הסבירו לי שהאמונה היא אחד משניים: או רעיונות שהרגילו אותך אליהם מהבית ולכן נוח לך לחשוב ככה בשכל; או איזו התלהבות רגשית חולפת, משהו שבא והולך. אז אמרו לי שאין לי מה להתרגש, ושזה לא אמור להדאיג אותי כי זה לא משהו רציני שצריך להתייחס אליו. ואז עברתי את הצבא, עם הרבה רגעי התלבטות, בירורים ומחשבות. כאילו משהו בפנים, שלא הבנתי מהו, לא הרפה ולא הניח לי. השתחררתי וחשבתי שאם אני אהיה מסודר כלכלית ואקים משפחה, הקולות הללו יינחו סוף סוף לפנסי ואוכל להמשיך הלאה. אבל לא. כמו שאתה רואה הסתדרתי, ברוך ה', לא היה חסר לי כלום בחיים, והדבר הזה בפנים המשיך להציק.

החלטתי עם אשתי שאנחנו לוקחים פסק זמן של שבועיים מהחיים ויוצאים לטיולון בהודו. כמו שאומרים, לפעמים צריך לנסוע רחוק כדי לגלות את האוצר שנמצא 'מתחת לאף'. פגשנו שם זוג דתי מקסים שהקים 'בית יהודי'. ישבנו אתם ערב אחד ושאלתי את מה שישב לי על הלב. שם הבנתי לראשונה בחיי, אחרי לימוד מתוך מאמר של הרב קוק, שהאמונה היא בכלל **לא שכל וגם לא רגש.** השכל והרגש הם רק כלים שמבטאים אותה או דרכים להתחבר אליה, אבל היא ממש כמו איזה **חוש עצמאי** שקיים בנו. כמו טביעות אצבע שאלוקים השאיר בנו ומזכירות לנו תמיד שיש משהו **מעבר** לכל מה שסובב אותנו. **מעבר לכאן ול'עכשיו'**. הבנתי פתאום שחוסר הסיפוק שהרגשתי תמיד בסופו של יום, למרות הכסף והכבוד, נבע רק מהנקודה הזאת. ומהנקודה הזאת התחלתי לגלות את עצמי מחדש".

האמונה אינה לא שכל ולא רגש, אלא גילוי עצמי היותר יסודי של מהות הנשמה.

(הרב קוק, מאמרו הרא"ה)